

Ο ΓΕΡΩΝ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ελβετία.

Βίδα κ' ἐγὼ τὸν γέροντα τοῦ Ὑμηττοῦ ταῖς ἄλλαις . . .
Κρατοῦσε παραγκούνικη 'στὸ χέρι του μαγκούρα,
Δηὼ φαβορίταις κρέμουνταν στὰ μούτρα του μεγάλαις
Καὶ μιὰ βαστοῦσε 'στὸ δεξι ἀκόμη ἀγριαστοῦρα ! . .
Τὸν εἶδα . . . Βίς τῆ μέση του φοροῦσε φουστανέλλα
Κ' εἶχε τὸ βλέμμα ἴλαρό, καὶ πάντα ἔχαμογέλα.

Σὲ μιὰ τὸν εἶδα κορυφὴ κάτωσπρο σάν . . . ἀσθέστη,
Καὶ τρέχω. — Πές μου γέροντα γιὰ τὴν πατρίδ' ἀκόμα. .
— Παιδί μου τὴν πατρίδα σου, στ' αὐτὶ μου λέει, ἡέστη!
— Τί λές; τοῦ εἶπα κ' ἔμεινα μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ! . .
— Αὐτὸ ὁποῦ σοῦ λέω ἐγὼ . . . 'στὴ μαύρη σου πατρίδα
'Ἡ μέλισσα ἐγέννησε κοπάδι τὴν ἀκρίδα ! . .

— Ποῶς εἶσαι γέρω; μόν' αὐτὸ ν' ἀκούσω περιμένω . . .
— 'Βγὼ μοῦ λέει, εἶμαι **ἐγὼ**, καὶ περπατῶ αἰώνια
Χάνομ' ἀλήθεια μιὰ στιγμή, μὰ πάλι ξαναβγαίνω
Καθὼς τὰ κολοκῦθια, τ' ἀγγούρια, τὰ πεπόνια ! . .
'Βγὼ δὲν ἔχω οὐτ' ἀρχή, μοῦ λέει, οὔτε τέλος
Καὶ εἶμαι. . . πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ νὰ ἔτσι... **Σειμετέλος!**

— Ἀκόμη γέρω ἄλλη μιὰ χάρι θὰ σοῦ ζητήσω
Βίς τὴν Ἑλλάδα γνῶρισις κάποια Ἐφημερίδα;
— Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκόλο καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω . . .
Εἶναι ἀλήθεια μιὰ φορὰ στὸ δρόμο μου τὴν εἶδα . . .
Γνώρισα τὸν Καμπούρογλου στὸν Ὑμηττό . . . παρέκει
Καὶ τὸν εὗρηκα ἄξιο, μὰ λίγο σά . . . ζεβζέκη . . .

— Τὰ δύο μας ζητήματα γέρω τοῦ λέω ἀκόμα
Καὶ κλείνω τὸ περίεργο ἑλληνικὸ μου στόμα . .
— Πᾶνε μοῦ λέει θαυμαστά, παιδί μου, καὶ τὰ δύο
Καὶ μέσα κ' ἔξω ἀρπάζουνε οἱ Ἑλληνας . . . ἀντίο ! . .
Εἶπε κ' ἐχάθηκε εὐθὺς τοῦ Ὑμηττοῦ ὁ γέρω
Σὰ βαθρακὸς ποῦ ἀπὸ 'δῶ πετιέται σ' ἄλλο μέρος.

Γλαυξ.

Ο ΒΟΥΡΟΣ

Ὁ Βούρος ὁ Δεκόζης χιλιάδες ἑκατὸ
'Ἐκέρδισε καὶ πάλι, κ' ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ του,
Σὰν ἔμαθε τὸ νέο εὐτύχημα αὐτό,
Τὰ νεῦρα τοῦ 'λυθῆκαν μαζί μὲ τὰ βρακιά του.

Souris

ΠΑΛΗΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

- Ξεριζωμένο ἀγιοκλήμα, πῶς ἔβγαλες λουλούδια;
- Μὲ τὴν δροσιά, ποῦ ἡ ρίζα μου, πρὶν βγῆ, εἶχε ρουφήσει;
- Κ' ἐσὺ 'στὴ μαύρη ξενιτιά πῶς ἔκανες τραγούδια;
- Μὲ τὴ ζῶη, ποῦ μιὰ φορὰ σιμὰ τῆς εἶχα ζήσει.

III

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ.

Στὰ μάτια μου ἡ ξένη γῆ
Χίλιαις μορφιαῖς τοῦ κάκου ἀπλόνει.
Δὲν μὲ ζεσταίνει καὶ νὰ βγῆ
'Ὁ ἥλιος τῆς κ' ἂν πῆση χιόνι,
Δὲν μὲ παγώνει.

'Ἐδῶ δὲν κλαίω, δὲ γελῶ.
Δὲν ἔχω σήμερ. Γιὰ μένα
Κάθε κακὸ, κίθε καλὸ,
Λύπαις χαρὰς εἶναι θαμμένα
'Στὰ περασμένα.

Χίλιαις μορφιαῖς τῆς ξενιτειᾶς
Τοῦ κίτου ἀπλόνονται 'μπροστὰ μου.
Πάντα ὁ κλώνος τῆς ἰτῆας
Γυρνᾷ σιτὴ γῆ, καὶ στὰ παλιά μου
'Βσὺ καρδιά μου.

Νίκος.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Σκέψεις θαμῶνός τινος τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἴδου τ' ἀπο-
τελέσματα τῆς συμβιώσεως τῶν ληστῶν μετὰ τῶν ὑπουρ-
γῶν. Ἴδου ἐφαρμοζόμεναι αἱ οἰκονομικαὶ θεωρίαι τοῦ Λα-
φάζαρη. Πληρόνεις διὰ τὸ εἰσιτήριο Δρ. 1.50' ἐκ τούτων
20 λεπτὰ εἶναι φόρος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, δηλαδὴ τὸ
ἕβδομον τῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου. Ἄρα, ἂν ἔχῃς 7 δραχ.
πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ δώσῃς τὴν μίαν εἰς τὸ Κεντρικὸν τα-
μεῖον· ἂν ἔχῃς 7 θυγατέρας, πρέπει νὰ παραχωρήσῃς τὴν
μίαν εἰς τὸν εἰσπράκτορα· ἂν τὸ ὠρολόγιόν σου κάμνη 7
ὥρας, οφείλεις νὰ χάρισῃς τὴν μίαν εἰς τὸ δημόσιον· ἂν
τύχη δὲ νὰ ἔχῃς καὶ τὰ 7 θανάσιμα ἁμαρτήματα τότε . . .
Τότε τὰ χαρίζεις ὅλα εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν